

PineBook

天才校医

16

โรงพยาบาลหมอ แห่งห้อง พลาสมา

召北 จ้าวเป่ย เซียน • Kon วาด

บทที่ 923 ช่างนากลัวเหลือเกิน

“ไม่ เธอพูดผิดแล้ว เขาช่วยรักษาอาจารย์ของเธอได้จริง ๆ มาถึงขั้นนี้แล้ว เธอยังดูไม่ออกอีกเธอ” ทั้งปายเชื่อพูดด้วยสีหน้าแยมยิ้ม รวากับอารมณ์และจิตใจไม่ได้ถูกกระทบด้วยผลลัพธ์เช่นนี้ แต่กลับล้าพองใจเสียมากกว่า

“ขนาดนี้แล้ว ยังคิดว่ารักษาได้อีกเธอ” หลีซื่อซื่อไม่ยินดีจะเชื่อ แต่ทั้งปายเชื่อเองไม่คล้ายว่ากำลังพูดล้อเล่น จึงไม่อาจไม่เชื่อได้อีก

“พ่อหนุ่ม นายมาเข้าร่วมตระกูลทั้งเถอะ แล้วต่อไปฉันจะปฏิบัติต่อนายอย่างดี นายชอบหยางอิงอิงไม่ใช่เธอ ฉันรับปากว่าจะไม่แตะต้องเธอ โอเคไหม” ทั้งปายเชื่อวางท่าเป็นคนใจกว้าง

“เหมือนว่านายจะลืมไปว่าก่อนหน้านี้เขาให้นายดูการรักษาเพียงเพื่อจะให้นายยอมแพ้อย่างไม่มีข้อโต้แย้งเท่านั้น”

หยางอิงอิงยืนกุมอยู่ข้างกายฉินลู่ เพราะการต่อสู้เริ่มต้นได้ทุก
เมื่อ

“เหอะๆ แล้วยังไง” ทั้งปายเช่พุดอย่างไม่เห็นด้วย “เมื่อ
อยู่เบื้องหน้าพลังอันเด็ดขาด สิ่งที่ได้รับประโยชน์ที่สุดก็คือคำ
สัญญา เขาเพียงช่วยรักษาอาจารย์ของเธอไป คงมีการสูญเสีย
พลังไม่น้อย เธอรู้สึกว่าจะให้อย่างไม่เชื่อฟังกัน แล้วจะสามารถ
ขวางฉินได้อีกหรือไม่ เธอนี้ช่างไร้เดียงสาจังเลยนะ”

“นั่นสิ ศิษย์น้องหญิง ถ้าสำนักเราอยู่ในมือเธอ แล้วเธอก็
ใส่ชื่อปานนี้ สักวันหนึ่งคงต้องล่มสลายเป็นแน่ สู้ยกให้ฉินดูแล
ดีกว่า และขนิษฐาลับออกมาให้หมดซะ” หลี่ซือซือยื่นมือไปหา
หยางอิงอิง

“ทำไมไม่มาขอจากฉินล่ะ” แม่เฒ่าลุกขึ้นพรวดพราด

“ท่าน...ท่านตายแล้วเหอ” จู่ๆ หลี่ซือซือก็เห็นแม่เฒ่า
ลุกขึ้น จึงตกใจจนตัวสั่นเทิ้ม

“ศิษย์พี่หญิง ชักจะเกินไปแล้วนะ อาจารย์ยังสบายดี!”
หยางอิงอิงจ้องใบหน้าของแม่เฒ่า ก็พบว่าหน้าแดงระเรื่อเล็ก-

น้อย จึงวางใจลง เธอคิดไม่ผิดจริง ๆ ว่าฉันลู่สามารถรักษาอาจารย์ได้

“ต่อให้มีคนมาเพิ่มอีกคนก็ไม่ใช่ไร เธอก็ยังมีสภาพปางตายไม่ต่างจากเดิม” ทั้งปายเซ่อไม่เห็นแม่เฒ่าอยู่ในสายตา แม้แต่นิดเดียว และยังคงเค้นถามฉันลู่ “ชายหนุ่ม ไตร่ตรองดีแล้วหรือยัง”

“เอาเถอะ ต่อให้นายตายไปตอนนี้ ก็สมควรยอมรับอย่างเต็มอกได้แล้ว” ฉันลู่เดินเข้าไปหาทั้งปายเซ่อซ้ำๆ

“นี่เป็นเรื่องของตระกูลทั้งกับสุสานโบราณ! นายห้ามฆ่าคนผู้นี้ วันหน้าฉันจะหาโอกาสกู้สถานการณ์กลับคืนมาเอง” แม่เฒ่าพูดอย่างเย็นชา เธอไม่อยากติดค้างอีกฝ่ายไปมากกว่านี้

“ได้ ผมเป็นคนรักษาคำพูด ในเมื่อเมื่อครู่พูดไปแล้ว ตอนนี้ผมก็จะทำตามคำพูดตัวเอง” ฉันลู่หันหน้ามายิ้มพร้อมพูด

ทั้งปายเซ่อมีความสุขอย่างยิ่ง แต่จู่ๆ ก็ออกกระบวนท่าโจมตีฝ่ามือเข้าที่หน้าอกของฉันลู่

เดิมที่เขาารู้สึกว่าจินลู่ไม่ได้เก่งกาจอะไรนัก แถมยังสูญเสียพลังไปอีก เวลานี้ก็ไม่ระวังตัวสักนิด ถือได้ว่าพระเจ้าหยิบยื่นโอกาสทองให้กับเขา ฝ่ามือนี้ของเขามีพิษ รวมกับการเรียกใช้พลังวิญญูณอย่างต่อเนื่อง สามารถเสริมให้ความรุนแรงของพิษนี้ไปอยู่ในขั้นที่น่ากลัวที่สุด

“ฮ่าๆ จันกะแล้วว่าคนผู้นี้หน้าตาดูได้แต่ไร้ฝีมือ คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน แค่นี้ก็ตายเสียแล้ว” หลี่ซือซือมองเห็นภาพตรงหน้าจึงมีความสุขขึ้นมาทันที และตั้งท่าจะเอ่ยคำเหินแสมหยางอิงอิงกับแม่เฒ่าสักหน่อย

แต่กลับเห็นว่าแม่เฒ่าดูปกติดี และสายตาของหยางอิงอิงก็ไม่ฉายแววกังวลสักนิด เธอจึงสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา หรือว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ยังไม่ได้เป็นอะไร

แต่ฝีมือการใช้พิษของทั้งปายเซอั้นยอดเยี่ยมอย่างมาก แทบจะเรียกได้ว่ามีน้อยคนนักจะเทียบได้ มิหนำซ้ำยังได้เปรียบในอีกหลายด้าน แต่คาดไม่ถึงว่ายังทำร้ายชายหนุ่มไม่ได้อีก

ความจริงตั้งแต่ที่ได้รู้ว่าจินลู่เป็นลูกศิษย์ของหู่ไซ แม่เฒ่าก็รู้ทันทีว่าทั้งปายเซอิต้องแพ้นแน่ และหยางอิงอิงก็นับว่าพอ

เข้าใจพลังของฉินลู่อยู่บ้าง จึงรู้ว่าฉินลู่จะไม่ถูกโจมตีง่าย ๆ
แน่นอน ดังนั้นจึงไม่เป็นกังวล

“พิษของฉินเป็นยังไง” ทั้งปายเชอถามฉินลู่อย่างล่ำพอง
ใจ

“ก็แค่นี้เอง” ฉินลู่โจมตีกลับกะทันหัน โดยขับพิษทั้งหมด
ย้อนกลับไปยังทั้งปายเชอ

ทั้งปายเชอตกใจจนต้องถอยหลังกรูด

“คุณเป็นอะไรไป” หยางอิงอิงมองทั้งปายเชออย่าง
แปลกใจ ทั้งปายเชอเป็นฝ่ายได้เปรียบอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ เหตุ
ใดจึงมีสภาพย่ำแย่แบบนี้ในเวลาอันสั้นได้

“อ้อ คือจี้ นะ แบบนี้ยังไม่นับว่าฉินเป็นคนวางยาพิษ
เพราะมันเป็นพิษของนายเอง” ที่มือของฉินลู่ปรากฏเข็มเงิน
หลายเล่มอย่างกะทันหัน

“นายคิดจะทำอะไรกันแน่” ทั้งปายเชอสีหน้าเปลี่ยน พิษ
ของตัวเองเองถอนยากอย่างมาก แต่ท้ายที่สุดก็ยังพอมีทางแก้
ที่ว่าหากถูกพิษของคนผู้นี้อีกละก็ ทุกอย่างจะต่างไปจากเดิม

เขาเพิ่งเกิดความคิดที่จะเหินหนีไป แต่จู่ ๆ ก็รู้สึกจุกอก และถูกพลังบางอย่างบังคับให้เขาคุกเขาลง

ฉินลุ้ยโอนเข็มเงินไม่กี่เล่มออกไป

หัวเข้า จูดถานจง จูดหยุนเหมินและหน้าผากของทั้งปายเซอล้วนมีเข็มเงินปักอยู่

เมื่อตำแหน่งเหล่านี้ถูกฝังด้วยเข็มเงิน ทั้งปายเซอทั้งหมดโอกาสในการรื้อฟื้นโดยสิ้นเชิง

“อ้าก” ทั้งปายเซอกัดฟัน เพราะไม่ยอมรับข้อชีวิต เขาผ่านอะไรมามากมาย ถึงขั้นทดลองใช้พิษเองเพื่อสกัดพิษพิเศษ ผลลัพธ์ที่ได้จึงน่าทึ่งอย่างที่เห็น ความสามารถในการรอดพ้นของเขาเชื่อว่าคนทั่วไปจะเทียบได้ แต่ว่าตอนนี้แม้กระทั่งตัวเขาก็ก็นึกถึงว่ากำลังจะทนไม่ไหวแล้ว

ความเจ็บปวดแบบนี้ หากต้องบอกว่ามันคล้ายกับความเจ็บปวดที่ผ่านมามากมายก็พูดให้ชัดเจนได้ยากนัก แต่แค่เพียงชั่วครู่ ความมั่นใจของเขาก็ถูกทำลายไปจนหมดสิ้นเสียแล้วในอดีต ทั้งปายเซอเคยคิดว่าจะพึ่งพาการฝึกวิชาเพื่อให้มีอายุ

ยืนยาว อยู่ให้ถึงหลายสิบปีหลายร้อยปี หรือถ้าหากสามารถ
บรรลุถึงขั้นนั้นได้สำเร็จ บางทีก็อาจจะได้ใช้ชีวิตเป็นอมตะ!

ชีวิตที่เป็นอมตะ มีแรงดึงดูดใจต่อผู้คนโดยมากไม่น้อย!

และแน่นอนว่าลึกๆ ในใจของทั้งปายเชอเองก็กลัวตาย

แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนความคิดแล้ว คนคนหนึ่งจะไม่กลัว
ตายในสถานการณ์แบบไหน นั่นก็คือในตอนที่ได้เข้าใจคำว่า
ตายทั้งเป็นอย่างไรเล่า ถ้าทุกวินาทีคือความทรมาน ใครจะยัง
ชอบชีวิตยืนยาวหรือชีวิตที่เป็นอมตะอีก

ตอนนี้ทั้งปายเชอเริ่มมีความรู้สึกแบบนี้แล้ว แค่คิดก็
น่าจะรู้ว่าพิษของฉินลู่หนักกลัวปานใด

ทั้งปายเชอนอนอยู่บนพื้น ไม่ได้ตื่นนอนเป็นพิเศษ แต่
สีหน้านั้น ขอเพียงไม่ใช่ผู้ที่มีความแค้นกับเขาได้เห็น ล้วนต้อง
ปวดใจ

ฉินลู่ขยับมือปั๊บ เข้มเงินทั้งหมดก็ลอยกลับมา

ทั้งปายเชอร์รู้สึกสบายตัวขึ้นมาในทันที แต่ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อครู เขาไม่ยากประสบซ้ำสองอีกแม้เพียงวินาทีเดียว จึงกัดฟันจบชีวิตตัวเอง สิ่งนี้ทำให้แม่เฒ่าหน่ายใจ

“อาจารย์ ก่อนหน้านี้ศิษย์เองก็โดนบังคับมาเหมือนกัน นั่นไม่ใช่เจตนาเดิมของศิษย์...” หลี่ซือซือคุกเข่าอ่อนวอน แม่เฒ่าทันที นอกจากแม่เฒ่าคนนี้ คนอื่นเกรงว่าคงไม่สนใจเธอแล้ว

“เธอ...” แม่เฒ่าหายตัวมาขึ้นเบื้องหน้าหลี่ซือซือ ก่อนจะทำลายพลังวิญญาณของหลี่ซือซือ แล้วค่อยไล่หลี่ซือซือไปจากที่นี่

สุดท้ายแล้วเธอก็ตั้งใจทำไม่ลง ทว่าลูกศิษย์ที่ไม่มีพลังแล้ว ต่อไปคงช่วยงานคนชั่วไม่ได้อีก แม้อินลู่มองไม่เห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้ห้าม เพราะอย่างไรเสีย นี่ก็เป็นเรื่องของสุสานโบราณ

“พวกท่านคุยกันไปก่อน ผมขอตัว” ฉินลู่มองออกว่า แม่เฒ่าไม่ชอบหน้าตน ครั้นนี้รักษาแม่เฒ่าได้แล้ว ให้แม่เฒ่าพักผ่อนต่ออีกหน่อยก็จะสามารถฟื้นฟูพลังได้เอง ด้วยฝีมือการใช้พิษของตระกูลทัง ไม่น่าเกินความสามารถในการรับมือของ

แม่เฒ่าคนนี้ หลังจากผ่านเรื่องราวในวันนี้ แม่เฒ่าคงไม่ยอมถูก
คนตระกูลทั้งวางยาพิษที่คล้ายกันง่าย ๆ อีก

“เดี๋ยวก่อน ฉันขออนุญาตนายเรื่องหนึ่ง” แม่เฒ่ามองฉินสู่
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“เชิญถามมาได้เลย” ฉินสู่พูดเสียงเรียบ

“ถ้านายรับปากจะอยู่กับอิงอิงและไม่ไปจากสุสานโบราณ
บางที่ฉันอาจจะยอมให้พวกเธอสองคนอยู่ด้วยกัน” แม่เฒ่า
กำหนดแน้อย่างไม่รู้ตัว

หยางอิงอิงหัวใจเต้นตึกตัก เธอเองก็อยากรู้ว่าฉินสู่จะ
รับปากหรือไม่

บทที่ 924 การเตือนจากจี้หยก

“ไม่ครับ” ฉินลู่ตรงไปตรงมาอย่างมาก ตอนนี้เขาไม่อยากโกหก เขายังมีเรื่องอีกมากมายต้องไปจัดการ ในใจเขาก็ไม่ได้มีหยางอิงอิงแค่คนเดียว จะเป็นไปได้อย่างที่เขายอมอยู่ที่สุสานโบราณตลอดไป

“อิงอิง เข้าใจแล้วใช่ไหม ผู้ชายคนนี้ไม่มีทางดีกับเธอแค่คนเดียวหรอกนะ” แม่เฒ่าจับมือของหยางอิงอิง ก็พบว่าอีกฝ่ายมือเย็นเฉียบ จึงรู้ทันทีว่าลูกศิษย์คนนี้คงทุกข์ใจมาก แต่แบบนี้ก็ดี เพราะเธอไม่อยากให้ลูกศิษย์ตนไปอยู่กับลูกศิษย์ของหู่ไซ

“ศิษย์...ศิษย์เข้าใจแล้วค่ะ” หยางอิงอิงแค้นหัวเราะพลาญพูด “อาจารย์ อันที่จริงท่านไม่ต้องเป็นห่วงศิษย์ขนาดนั้นหรอกค่ะ ความจริงศิษย์กับเขาเคยเจอกันแค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

ฉินลู่หัวเราะในใจ เขานึกถึงลั่วหนี่ว ขนาดเขากับลั่วหนี่วอยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืน แต่ความรู้สึกแบบนั้นใช่ว่าจะเป็น

ความจริงเสมอไป นับประสาอะไรกับคนที่เพิ่งได้เจอเพียงไม่กี่ครา เมื่อนึกมาถึงตรงนี้ เขาก็เร่งฝีเท้าเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

“ฉันไม่อยากติดหนี้บุญคุณหนูไข อีกหนึ่งเดือนให้หลัง นายกลับมาที่นี่ แล้วฉันจะบอกเรื่องหนึ่งกับนาย” เสียงของแม่เฒ่าดังมาจากด้านหลัง

ฉินลู่จดจำไว้ เขาไม่หันกลับไปและไม่พูดอะไรเลย

ฉินลู่กลับมาถึงตระกูลเฉียนก็เกือบสว่างแล้ว เขาเปิดประตูห้อง แต่กลับเห็นลั่วหนี่ว์นั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะ

ลั่วหนี่ว์เอามือดันหัวอยู่ เมื่อตอนกลางดึกเธอคิดเรื่องราวมากมาย เธอต้องการเพียงแค่พูดคุยกับฉินลู่ แต่เมื่อมาถึงกลับไม่เจอตัว จึงนั่งรออยู่ตรงนี้

“เธอมาหาฉันเหรอ” ฉินลู่มองออกว่าลั่วหนี่ว์สีหน้าไม่สู้ดีนัก เกรงว่าเมื่อคืนคงไม่ได้นอน

“ใช่ ฉันมาหานาย” ลั่วหนี่ว์มองฉินลู่อย่างเป็นกังวลเล็กน้อย “นายไปไหนมา ฉันทำให้นายไม่สบายใจหรือเปล่า”

“เปล่า จะเป็นแบบนี้ได้ยังไง” จีนลู่ผืนยิ้มออกมา แล้วนั่งลงตรงหน้าลั่วหนี่ว “เธอ...”

จู่ๆ เขาก็ไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไรกับลั่วหนี่ว

“ฉันคิดมาอย่างดีแล้ว แต่ฉันขออนุญาตนายข้อหนึ่งก่อน” ลั่วหนี่วมองจีนลู่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ถามมาเถอะ” จีนลู่รินน้ำมาแก้วหนึ่ง และยกดื่มช้าๆ

“ถ้าฉันไม่ใช่คนในความทรงจำของนาย นายจะยังชอบฉันไหม” ลั่วหนี่วมองจีนลู่อย่างคาดหวัง

จีนลู่คิดในใจ เธอคงเป็นกังวลว่าตัวเองจะจำเรื่องที่ผ่านมาไม่ได้สินะ

จีนลู่ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง “ชอบสิ!”

“นายบอกว่าตอนนั้นฉันออกไปตามหานาย และฝึกวิชากับนาย ถ้าอย่างนั้นเดี่ยวเรามาฝึกวิชาด้วยกันเถอะ” ลั่วหนี่วพูดอย่างมีความสุข

“ลั้วหนี่ว่ ฉันคิดมาดีแล้ว ไม่ว่าเธอจะเลือกทางไหน ฉันก็จะสนับสนุนเธอเสมอ ฉันจะไม่บีบให้เธอพยายามเอาความทรงจำกลับคืนมาให้ได้อีกแล้ว ขอแค่เธอมีความสุข เรื่องนี้สำคัญที่สุด”

ฉินลู่พูดกับลั้วหนี่ว่ด้วยสีหน้าจริงจัง

“เฮอะละ ฉันรู้ ฉันรู้ว่านายดีกับฉัน ฉันเพียงแค่อยากลองตามหาความรู้สึกเหมือนเก่าก็เท่านั้น! นายช่วยให้ความร่วมมือกับฉันหน่อยก็พอแล้วละ” ลั้วหนี่ว่พูดเสียงอ่อน

“ได้” ฉินลู่พยักหน้า เขารู้สึกว่าลั้วหนี่ว่มีท่าทางที่เปลี่ยนไปแล้ว คล้ายว่าเริ่มขยับความสัมพันธ์เข้ามาใกล้อีกนิด

คนทั้งสองมายังลานฝึกวิชาของตระกูลเนี่ยน ในตอนแรก ลั้วหนี่ว่ออกกระบวนท่าอย่างเก๋ๆ กังๆ แต่เมื่อเวลาผ่านไป สักพัก กระบวนท่าของคนทั้งสองก็กลมกลื่นราวกับรู้ใจกันมากขึ้นทุกที แต่ละกระบวนท่าดูงดงามอย่างบอกไม่ถูก

คนไม่น้อยคิดในใจว่าถ้าหากฉันสามารถมีหญิงสาวที่งดงามแบบนี้อยู่ข้างกายบ้าง ก็คงจะพยายามอย่างมากเหมือนกัน

วันต่อ ๆ มา ฉันลู่กับลั๋วหนี่วจะมาฝึกวิชาที่ลานฝึกแทบทุกวัน และพอตกตึกก็นอนบนเตียงหลังเดียวกัน!

คืนนี้ จู่ ๆ ลั๋วหนี่วก็ส่งเสียงหัวเราะแปลก ๆ แล้วลืมหายใจ

ฉันลู่เองก็ลืมหายใจแล้ว

จู่ ๆ จี้หยกเครื่องวงกลมของลั๋วหนี่วก็เปล่งแสงกลายเป็นตัวอักษรกลางอากาศ 3 ตัว ‘หอเสินเวย’

เครื่องนาฬิกาต่อมา ปรากฏการณ์แปลกประหลาดนี้จึงค่อยหายไป

“หอเสินเวย อะไรคือหอเสินเวย” ลั๋วหนี่วไหนเลยจะยังมีอารมณ์นอนหลับ เธอลุกขึ้นมาจุดเทียน และตรวจสอบจี้หยกอย่างละเอียด แต่จี้หยกนี้กลับไม่มีความผิดปกติใด

หอเสินเวย! ในหัวของฉันลู่ปรากฏเป็นภาพในอดีตขึ้นมา วันนั้นเทพกระบี่เดินทางมาหาพวกเขา ลั๋วหนี่วนี้กว่าตนคงต้องตายแน่ จึงบอกความลับหนึ่งต่อฉันลู่ โดยพูดถึงบทตอนและตัวเลข

ฉันลู่จึงบอกเรื่องนี้ต่อลั๋วหนี่ว

“แต่ว่า หลายวันมานี้ที่เรากลับมา เหมือนว่าไม่เคยได้ยิน
ชื่อหอเสินเวยเลยนี่” ลัวหนี่ว์พูดอย่างสงสัย

วันต่อมา คนทั้งสองไปถามคนในตระกูลเหียน แต่ก็ไม่มีใคร
รู้จักหอเสินเวย

“เธอว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับวิชาพลังภายในที่เธอฝึกอยู่
ตอนนั้นหรือเปล่า และนี่ก็เป็นเพียงแค่เบาะแสหนึ่งเท่านั้น
ความจริงคงไม่น่ามีหอเสินเวยอะไรนั่นหรอก” ฉินลู่อดไม่ได้จึง
พูดออกมา!

“อันนี้...นายคิดว่าฉันจะตอบนายได้ไหม” ลัวหนี่ว์แค้น
หัวเราะ

ฉินลู่ปลอบใจลัวหนี่ว์อีกครั้ง “อย่างไรเสียก็ไม่ต้องคิด
มากหรอก ต่อให้เธอเอาความทรงจำกลับคืนมาไม่ได้จริง ๆ ก็
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรสักหน่อย”

“ไม่!” ลัวหนี่ว์ส่ายหน้า “ฉันคิดว่าขอแค่จำเรื่องในอดีตได้
ฉันก็จะคลายข้อสงสัย แล้วอยู่เคียงข้างนายได้อย่างสบายใจ”

บางทีคงเป็นเพราะหลายวันมานี้ได้ฝึกวิชากับฉินลู่ จึงทำให้เธอรู้สึกใกล้ชิดกับฉินลู่มากขึ้น ดังนั้นความคิดอ่านจึงเปลี่ยนไปไม่น้อยเช่นกัน

“ได้ ฉินจะช่วยเหลือเอง” ฉินลู่บีบหัวไหล่ของลั่วหนี่ว์พลางพูด

“ไฉ่หย่า” เหมือนว่าลั่วหนี่ว์จะนึกเรื่องสำคัญออกกะทันหัน “หลายวันมานี้เราไม่ได้ไปหาจิ้งจิ้งกับเซี่ยลู่เลย พวกเธอจะนึกว่าเราไม่สนใจพวกเธอแล้วหรือเปล่านะ”

“จิ้งจิ้งเข้าอกเข้าใจคนอื่น ส่วนเซี่ยลู่ก็ดูห้าวหาญราวกับผู้ชาย พวกเธอไม่คิดเล็กคิดน้อยหรอก แต่ถ้าเธอใส่ใจเรื่องนี้ พรุ่งนี้เราไปหาพวกเธอกันไหม” ฉินลู่พยักหน้าแล้วพูด

“อ้อ ดูท่าว่าต่อไปฉินคงไม่สามารถไปอยู่ชายของเป็นเพื่อนเธอได้บ่อยๆ แล้ว แต่นายอย่าลืมเรื่องรักษาเธอให้หายดีล่ะ” ลั่วหนี่ว์ถอนหายใจหนึ่งที่ “หลายวันนี้ฉินเอาแต่คิดเรื่องนายจนเกือบจะลืมไปแล้ว”

“ฉันรู้แล้วว่า” ความจริงฉันเองก็ไม่มั่นใจนัก แม้ว่าเขา
ไม่ได้ช่วยตรวจสอบและรักษาให้หลิวจิ้งอย่างจริงจัง แต่ก็รู้สึกว่
ร่างกายของหลิวจิ้งไม่ธรรมดาเลย

วันต่อมา ฉันลู่กับลั่วหนี่ว์รอให้ถึงเวลาปิดร้านของหลิวจิ้งก่อน
จึงค่อยมาหา

“พี่ลั่วหนี่ว์ พี่ฉันลู่ พวกเธอดูรักกันมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว
นะ” หลิวจิ้งมองเห็นลั่วหนี่ว์จับมือฉันลู่อยู่ตลอด

“อ้อ ฉันคิดได้แล้วละ” ลั่วหนี่ว์พยักหน้า

คนทั้งสามจึงกลับไปพร้อมกัน

แล้วมากินข้าวที่บ้านของหลิวจิ้ง

“จิ้งจิ้ง เตียวให้ฉันลู่ช่วยดูอาการหน่อยนะ!” ตอนกินข้าว
ลั่วหนี่ว์จึงพูดถึงเรื่องนี้

“เอ่อ...ไม่ต้องหรอก ความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าปัญหาใหญ่อะไร” หลิวจิ้งกล่าวว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับฉินลู่บ่อยเข้า ฉินลู่อาจจะมีโอกาสค้นพบเรื่องนั้นได้

“อาละ ฉันกลับมาชอบการฝึกวิชาแล้ว ต่อไปคงไม่สามารถมาที่นี่ได้ทุกวัน แต่พี่สาวจะยังเป็นห่วงเธอเสมอ เธอไม่เห็นพี่สาวกับพี่ชายเป็นคนกันเองหรือไง” ลั่วหนี่ว์เริ่มไม่พอใจ

หลิวจิ้งไม่อาจปฏิเสธได้

ฉินลู่ช่วยตรวจสอบให้หลิวจิ้ง แต่กลับไม่พบอะไร จึงทำได้เพียงส่งพลังวิญญาณให้หลิวจิ้ง

หลายวันต่อมา ฉินลู่ยังคงทำเช่นเดิม เขาอยากจะลองดูว่าการทำแบบนี้จะส่งผลดีต่อร่างกายของหลิวจิ้งหรือไม่

คืนนี้

หลิวจิ้งนอนอยู่บนเตียง เธอเพิ่งจะหลับตา จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ ร่างกายของตนดูไม่เหมือนเดิมเท่าไรนัก เธอคงไม่ได้รู้สึกไปเองหรอกใช่หรือไม่

ในสมองของเธอปรากฏเป็นภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น
คุณพ่อบอกเธอกับพี่ชายอย่างเข้มงวดว่า ในเมื่อมันเป็นคำสั่ง ก็
ต้องทำตาม ความจริงการเป็นคนธรรมดาที่ใช้ว่าไม่ดีเสมอไป

คุณพ่อ

บทที่ 925 เปลี่ยนแปลง

แต่ว่าเธอเองก็สัมผัสได้ถึงการเจริญเติบโตนี้จริง ๆ

หลายปีมานี้ เธอไม่มีการเจริญเติบโตหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ เพราะในร่างกายมีพลังหนึ่งที่สะกดการเติบโตของเธอไว้ ความพิศวงของพลังนี้ ต่อให้เป็นคุณพ่อคุณแม่ที่เก่งกาจอย่างมากในตอนนั้นก็ยังไม่รู้ซึ่งหนทาง หลิวจิ้งนี่ก็ย้อนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ มีเพียงคำอธิบายเดียวก็คือจินลู่! จินลู่ช่วยรักษาให้เธอ และส่งพลังวิญญาณให้เธอตั้งมากมาย ดังนั้นร่างกายของเธอจึงได้รับการฟื้นฟู อีกฝ่ายต้องเสียสละมากขนาดไหน เรื่องนี้ต้องส่งผลกระทบต่อการยกระดับพลังของเขาด้วยแน่นอน!

หลิวจิ้งพอจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของการฝึกวิชาอยู่บ้าง เธอมั่นใจว่าเรื่องแบบนี้นอกจากพ่อแม่และพี่ชาย ก็ไม่มีใครช่วยเธอแน่นอน แต่ทำไมเขาถึงทำเช่นนี้ หลิวจิ้งคิดในใจ เขาก็ไม่ได้ชอบฉัน หรือเป็นเพราะฉันเป็นเพื่อนที่ดีกับผู้หญิงของเขา ไม่

ทันไรก็ติดค้างหนี้บุญคุณครั้งใหญ่ต่อเขาอีกแล้ว เรื่องวันนั้นที่ถูกเขาทำเช่นนั้นไป จึงยิ่งกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลยทีเดียว

ความจริงหลิวจิงคิดมากไปเอง พลั้งวิญญานของฉินลู่สามารถเร่งการฟื้นฟูร่างกายของหลิวจิงได้เล็กน้อยเท่านั้น แต่หลักๆ แล้วก็ยังคงเป็นครั้งนั้น ครั้งที่ฝนตกกระหน่ำ ฉินลู่กับเธอถูกแสงสาดเข้าตัวพร้อมกัน จึงทำให้ร่างกายของเธอเกิดการเปลี่ยนแปลง

ชะตากรรมของเธอเองจึงเปลี่ยนไปด้วย...

เวลาเที่ยงของวันต่อมา ฉินลู่กับลั่วหนี่ว์มาที่แผงร้านของหลิวจิง จึงพากันกินเต้าฮวยคนละหนึ่งถ้วย และฉินลู่ก็คิดขึ้นมาว่าชีวิตนี้ช่างดั่งามเสียจริง

เชี่ยลู่ที่ไม่ได้เจอกันมานานก็ปรากฏตัวเช่นกัน

“เอ่อ จิงจิง เธอ...” ฉินลู่มองหลิวจิงอย่างแปลกใจเล็กน้อย

“ทำไมเธอ” ดูเหมือนว่าหลิวจิ้งมองฉินลู่อย่างไม่คิดอะไร แต่ในใจกลับคิดว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาตามคาด

“เปล่า ฉินอยากจะช่วยเธอมาตลอด แต่คิดไม่ถึงว่าตัวเธอเองก็เป็นคนเก่งคนหนึ่ง” ในตอนที่กลับไปเมื่อคืนนี้ ฉินลู่คิดถึงปัญหาอยู่หลายข้อ แต่พอมาวันนี้กลับเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตั้งขนาดนี้ นอกจากการพูดว่าหลิวจิ้งเป็นคนเก่ง ฉินลู่ก็ไม่ว่าควรพูดอะไรแล้ว! เขาถึงขั้นรู้สึกว่หลิวจิ้งเก่งกว่าตนมากเสียอีก ถึงขั้นเป็นความเก่งขั้นปีศาจเลยทีเดียวได้

คาดไม่ถึงว่าคนประเภทนี้จะมาขายตัวช่วยในสถานที่แห่งนี้ ทำให้เขาไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว ดีที่พลังพิเศษของหลิวจิ้งไม่ถูกคนอื่นค้นพบ ไม่เช่นนั้นคนที่มีความแสบแฉ่งคงจับจ้องเธอตั้งนานแล้วแน่นอน

“คนเก่งคนเก่งอะไรกัน ฉินต่างหากที่ควรพูดว่าพี่ฉินลู่ช่างมีฝีมือการรักษาที่ยอดเยี่ยมนัก” หลิวจิ้งซาบซึ่งใจอย่างมากในใจเธอยิ่งซาบซึ่งมากกว่าเดิม ทั้งที่คนผู้นี้ช่วยเธอไว้ แต่กลับไม่ใช้เรื่องนี้มาอ้างเพื่อให้เธอรู้สึกติดค้าง เขาช่างเป็นคนดีจริงๆ ทันใดนั้นความคิดประหลาดก็ผุดขึ้นมาในหัวของหลิวจิ้ง : ถ้าหากเขาอยู่กับเราได้ตลอดก็คงดี

เธอรีบสละความคิดนี้ทั้งแทบจะในทันที ตนเป็นแค่
คนขายเต้าฮวย จะมาคิดไปไกลแบบนี้ได้อย่างไร เธอรู้สึกว่
ตัวเองติดค้างจินลุ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อนึกถึงเรื่องทีก่อนหน้า
นี้แล้วหัวโกรธจินลุ่ม ก็ยังไม่กล้าคิดอะไรกับจินลุ่มอีก

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” ลัวหนี่ว์พูดอย่างแปลกใจ

“ร่างกายของจิ้งจิ้งน่าจะเติบโตได้นะ แม้มันจะเติบโตได้
ด้วยความเร็วปกติ แต่ว่าเธอจะสวยขึ้นกว่าตอนนี้แน่” จินลุ่มยิ้ม
พลาญพูด ส่วนเรื่องการเปลี่ยนแปลงในเชิงที่ลึกกว่านี้ จินลุ่มเองก็
อธิบายไม่ได้! อย่างไรก็ตามก็เป็นเรื่องของตัวหลิวจิ้งเอง หาก
ต้องพูดจริงๆ ก็สมควรให้หลิวจิ้งได้พูดเอง

“ใช่ ฉันคิดว่า ถึงตอนนั้นจิ้งจิ้งเธอจะต้องสวยแน่นอน”
เซี่ยลุ่มองหลิวจิ้งพลาญหัวเราะคิกคัก

จินลุ่มพูดออกปากเองว่าหลิวจิ้งจะสวยขึ้นเรื่อย ๆ มันก็
เป็นการพิสูจน์แล้วว่าสองคนนี้กำลังพัฒนาความสัมพันธ์กันอยู่

“ใช่ ต่อไปพวกเราสามคนก็จะเป็นหญิงงามที่ไม่มีผู้
ใดงามเท่า” ลัวหนี่ว์จ้องหลิวจิ้ง รวากับสามารถมองเห็นการ
เปลี่ยนแปลงทางร่างกายของหลิวจิ้งได้อย่างไรรายางนั้น

“พี่ลัวห์นี่ว์ พี่เซี่ยลู่ อย่าพูดแบบนั้นเลย ฉันไม่ได้ชอบพี่
ฉินลู่หรงก!” หลิวจิ้งตกใจมาก จึงรีบพูด

ฉินลู่สีหน้าหม่นหมอง

เซี่ยลู่มองเห็นท่าทางแบบนี้ของฉินลู่ จึงหลุดคำอย่างอด
ไม่ได้

“ฉันไม่ได้ชอบจริง ๆ นะ เลิกขำกันได้แล้ว” หลิวจิ้งพูด
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ฉินลู่มองหลิวจิ้งอย่างหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ หาก
ไม่ใช่เพราะเข้าใจลักษณะนิสัยของหลิวจิ้ง เขาคงโมโหแล้วแน่

อย่างไรเสียก็ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบเวลาถูกคนอื่นเน้น
ย้ำว่าไม่ชอบตน

“ว้าย” หลิวจิ้งนึกคิดได้กะทันหัน จึงโพล่งออกมาเอง คำ
พูดนี้คงทำลายเกียรติของฉินลู่ด้วยเป็นแน่ เมื่อนึกได้แบบนี้ก็รีบ
แก้ไขคำพูดเสียใหม่ “ฉันหมายความว่าพี่ฉินลู่ไม่ชอบฉัน!”

ฉินลู่มองท่าทางของหลิวจิ้งแล้วเกิดนึกอยากจะแกล้งอีก
ฝ่ายขึ้นมา “ใครบอกล่ะ ฉันชอบเธอมากนะ”

“หา?” หลิวจิ้งอุทานด้วยสีหน้าซีดเผือด ไม่ถูกสิ แบบนี้ ไม่เหมือนกับที่วางแผนไว้สักนิด

ในใจเซียลู้รู้สึกเบิกบาน ในที่สุดเราก็ทำสำเร็จ ต่อไปไม่ต้องอดกลั้นอีกแล้ว

“เออละ ล้อเล่นอะไรของนาย ไม่เห็นเธอว่าเธอตกใจมาก” ลั่วหนี่ว์ถลึงตาใส่ซินลู่ หลังผ่านช่วงเวลาหลายวันมานี้ ในที่สุดเธอก็ค้นพบว่าตัวเองพอจะเดาความคิดอ่านของซินลู่ได้อยู่บ้าง

“พี่ ฉันแค่เห็นท่าทางของจิ้งจิ้งแบบนั้นแล้วไม่อยากจะเก็บเรื่องนี้ไปใส่ใจก็เท่านั้น” ซินลู่แบมือ ท่าทางราวกับสนใจอย่างมาก

“งั้นก็ดี” หลิวจิ้งแลบลิ้น และพูดอย่างสบายใจ แต่ในใจเธอกลับมีเสียงหนึ่งพูดขึ้นว่า ถ้าเมื่อคุณเป็นเรื่องจริงก็คงดี

“พี่ซินลู่ ขอโทษนะ เมื่อครู่ฉันควรพูดว่านายไม่ชอบฉัน ถึงจะถูก!” หลิวจิ้งพูดเน้นอีกครั้ง ตามด้วยมองไปยังลั่วหนี่ว์ “พี่ลั่วหนี่ว์ เธออย่าโมโหนะ”

“ฉันจะโมโหเรื่องอะไร ในสายตาของพวกเขา เธอ ฉันเป็นคนใจแคบขนาดนั้นเลยเหรอ” ลัวหนี่วเอาหัวฟิงที่ป่าของฉินลู่ “บอกตามตรง วันนั้นฉันไม่ได้หึงเชี่ยลู่หรอก ฉันเพียงแค่กำลังคิดปัญหาที่ซับซ้อนอย่างมากอยู่เท่านั้น”

เชี่ยลู่ก็เริ่มรู้สึกสนใจขึ้นมาแล้ว “ปัญหาเรื่องอะไรเหรอ”

“ฉันคิดได้แล้วละ ไม่ว่าฉันจะจำเรื่องราวในอดีตได้หรือไม่ ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะยืนเคียงข้างเขาเหมือนเดิม ขอแค่เขาจริงใจกับฉันก็พอ” ลัวหนี่วพูดด้วยสีหน้ามีความสุข

“โอ้เอ๋ย พวกเขาสองคนนี่นะ” เชี่ยลู่ขมลุก เพราะรู้สึกเหมือนความรัก

ลัวหนี่วหันไปพูดกับหลิวจิ้ง “จิ้งจิ้ง ขอโทษทีนะ ตอนนี้ฉันค้นพบสิ่งที่ชอบจริงๆ แล้วละ ซึ่งก็คือการฝึกวิชา ฉันชอบใช้เวลากับฉินลู่ ฉันไม่สามารถมาขลุกอยู่ที่นี่ทั้งวันได้อีก”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย พวกเขาสมควรทำแบบนั้นอยู่แล้ว พวกเขาอย่าลืมแะมากินเต้าฮวยบ่อยๆ ก็พอ” หลิวจิ้งหัวเราะแล้วพูด

“เอ่อ...ฉันลู่ ฉันมีเรื่องจะพูดกับนาย!” เชี่ยลู่มองฉันลู่ จู้ ๆ
ก็แสดงท่าทีเหนียมอาย

“เอ่อ...ขอโทษทีนะ หลายวันมานี้ฉันเอาแต่คิดเรื่องของ
ฉันกับลั่วหนี่ว จนลืมเธอไปเลย” ฉันลู่รู้สึกละอายที่เกือบจะลืม
ผู้หญิงที่เคยถูกตนทำร้าย แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้ ใครใช้ให้เชี่ยลู่
ทำตัวราวกับว่ามีความสุขในทุกๆ วันเองเล่า

“ไม่ใช่เรื่องที่จะให้นายไปช่วยจัดการคนไม่ดี ฉันหมาย-
ความว่า นายมาเป็นผู้ชายของฉันได้ไหม” เชี่ยลู่พูดเร็วมาก มี
เพียงวิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้รู้สึกว่าจะไม่ต้องขายหน้าขนาดนั้น

“หา?” ฉันลู่ถึงกับประหลาดใจขึ้นมาแล้ว หญิงสาวคนนี้
ท่าทางเหมือนไม่อยากจะยอมรับเลยนี้ ทว่าในท้ายที่สุดแล้ว เธอ
ไม่อยากจะแสดงละครต่อไปแล้วอย่างนั้นหรือ

บทที่ 926 เล่นละครหรือ

“พวกเธอสองคนไปเริ่มต้นกันตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” ในวันนี้ แม้ว่าลั้วหนี่วเองก็รู้สึกว่าย่เยี่ยลู่ชอบจินลู่ แต่ต่อมาก็คิดว่ามันดูไม่คล้ายจะเป็นเช่นนั้น ตอนนี้เธอยิ่งแปลกใจว่าสองคนนี้เริ่มมีความรู้สึกให้กันตั้งแต่เมื่อไร

“ไม่ใช่ ฉันหมายถึงอยากให้จินลู่ช่วยนะ!” เยี่ยลู่มองไปรอบ ๆ ด้วยความระแวงระวัง ก่อนจะกดเสียงต่ำและพูดว่า “ที่บ้านฉันอยากให้ฉันแต่งงาน และบอกว่าฉันจะทำตัวเหลวไหลไปวัน ๆ แบบนี้ไม่ได้ ฉันละเพลี่ยจิตสุดๆ”

“ไม่กันหมางั้นหรือ” จินลู่หัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ ตนคงจัดได้ว่าเป็นมืออาชีพในด้านนี้แล้ว หรือว่าเขาจะเกิดมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

เยี่ยลู่นึกได้ว่าจินลู่ติดค้างตนอยู่ จึงไม่คิดว่าต้องขอร้องไห้มากมาย เพียงแค่ต้องถามลั้วหนี่วเท่านั้น “ลั้วหนี่ว เธอคงไม่ได้เข้าใจผิดอีกใช่ไหม”

“ฉันไม่มีปัญหาอะไรนะ” ล้วงนิ้วพุทด้วยสีหน้าแยมยิ้ม
“อย่างไรเสียขอแค่ไม่ใช่เซี่ยซิงซิง ต่อให้ทั้งเธอและหลิวจิ้งล้วน
อยู่กับเขา ฉันก็ไม่ถือสา”

“งั้นก็ดี” เซี่ยลู่ได้ยืนยันชื่อหลิวจิ้ง จึงพยักหน้าโดยอัตโนมัติ
หลิวจิ้งได้ยืนยันแบบนี้แล้วก็คงดีใจเหมือนกัน

ในใจฉันรู้สึกน่าขำ ผู้หญิงนี้ปากแข็งกันจริง ๆ

“ฉันลู่ นายยิ้มอะไร” เซี่ยลู่มองเห็นรอยยิ้มอันสดใสบน
ใบหน้าของฉันลู่ จึงขมวดคิ้วขึ้นมาทันที

“เหอะ ๆ ก็ไม่มีอะไรหรอก” ฉันลู่แค้นหัวเราะ

“อย่ามาคิดเกินเลยกับฉันนะ” เซี่ยลู่ชี้ฉันลู่อย่างโกรธกริ้ว
นึกถึงเรื่องที่ฉันลู่เคยคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงคนนั้นแล้วก็อยากทูป
ฉันลู่ทุกที มาคิดว่าเธอเป็นคนที่ต้องประสบกับเรื่องพรรคนั้นได้
อย่างไร

“เฮ้อ ท่าทางของเธอแถมองก็รู้ว่ากำลังจะทูปฉัน ไม่เห็น
เหมือนคนที่กำลังขอความช่วยเหลือจากเพื่อนสนิท” ฉันลู่แสวง
ทำที่ราวกับว่ากลัวมาก

“อย่างไรเสียฉันก็ได้ช่วยงานใหญ่ของนายไปแล้ว ฉันให้นายทำอะไร นายก็ต้องทำ!” เชี่ยลู่พูดอย่างไรเหตุผล

“ก็ได้” ฉินลู่พยักหน้าและคิดในใจ เรื่องแบบนี้เธอกลับไม่โกรธ และไม่ได้มาขอให้เขารับผิดชอบ ก็ถือว่าช่วยเขาไว้มากแล้ว

เช้าตรู่วันต่อมา เชี่ยลู่มาหาฉินลู่ เธอพาฉินลู่ไปที่หอหลิววี่

ที่นี่มีของขวัญที่พอกับแม่ของเธอชอบ

เชี่ยลู่เลือกเป็นหยกหรือกับ้องยาสูบอย่างรวดเร็ว
“ราคาเท่าไร”

ถ้าแก่คำนวณอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบ “สองหมื่นตำลึง”

“อะไรกัน แพงขนาดนี้เชียว” เชี่ยลู่ตะลึงงัน เธอเป็นคนพูดเองว่าพอกับแม่ชอบสิ่งนี้ แต่ไม่คิดว่าต้องใช้เงินมากมายเช่นนี้ เธอพกเงินมาไม่พอ จึงกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

ฉินลู่วางตัวเงินลง “เอาใส่ห่อให้ที”

“ได้เลย” ถ้าแกรีบทำตามทันที!

“ไม่ได้ จะให้นายออกเงินได้ยังไง” เชี่ยลู่ค่อนข้างกระอัก-กระอ่วน

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ด้วยความสัมพันธ์ของเราสองคน จำเป็นต้องขีดเส้นแบ่งชัดเจนขนาดนั้นด้วยเหรอ” ฉินลู่พูดอย่างไม่คิดว่าเป็นแบบนั้น

“เราเป็นอะไรกันไม่ทราบ ฉินเคยบอกไปแล้วว่าห้ามนายคิดมั่วไปเอง ของขวัญนี้ฉันไม่ให้นายเป็นคนจ่ายหรอกนะ” เชี่ยลู่มองไปยังถ้าแกแล้วพูด “ฉันจะกลับไปเอาเงิน แล้วค่อยมาจ่ายให้นาย”

“ความจริงฉันว่าคุณคนนี้ชอบเธอมาก พวกเธอก็ดูรักกันดี ถ้าเธออยากออกเงินเอง ก็ค่อยไปคืนให้เขาที่หลังก็ได้ นี่ มันก็เหมือนกันไม่ใช่เหรอ” ถ้าแกมองคนทั้งสองอย่างมีเลศนัย

“ให้ฉันจ่ายดีกว่า” คุณชายที่แต่งตัวหรูหราอู้ฟู่คนหนึ่งเดินเข้ามา คนผู้นี้ซื้อเงินขายเหวิน ตระกูลของเขามีความสัมพันธ์ที่คบค้าสมาคมกับตระกูลเชี่ยมาหลายชั่วอายุคน และเขาก็เป็นคนที่ตระกูลเชี่ยหมายปองจะให้แต่งงานกับเชี่ยลู่อีกด้วย

“คนผู้นี้คือ...” จีนลู่ขมวดคิ้ว เพราะว่าเข้าใจผิด เขามองเซียลู่เป็นผู้หญิงของตนไปแล้ว จู่ๆ เมื่อมีหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกันโผล่มา จึงรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย

“เขาชื่อเงินชายเหวิน รู้จักกับคนที่บ้านของฉัน ฉันกับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน” เซียลู่พูดอธิบาย

“ลู่ลู่ เธอพูดแบบนี้ฉันไม่ชอบใจเลยนะ บอกว่าเป็นแค่เพื่อนได้ยังไง เราทั้งสองตระกูลมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เธอเองก็รู้ว่าพวกเรา...” เงินชายเหวินมองจีนลู่ด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งจริงจัง “คงเทียบเท่ากับคนที่ปากบอกว่าจะซื้อให้ แต่กลับคิดหาข้ออ้างปฏิเสธอยู่ไม่ได้หรอกนะ”

ในมุมมองของเขา จีนลู่เป็นเพียงยาจกคนหนึ่ง คนพรรคนี้จะคู่ควรกับเซียลู่ได้อย่างไร

“ใครบอกว่าฉันไม่มีเงิน” จีนลู่มีมือหนึ่งถือของไว้ ส่วนอีกมือก็ดึงเซียลู่ออกไป

ครั้งนี้เซียลู่ไม่ได้ปฏิเสธ เจ้าเงินชายเหวินนั้นจะได้ไม่คิดว่าเธอมีใจให้เขาอีก

“แค่คนเสแสร้งทำเป็นมีเงิน ตอนนี้ฉันยังไม่พูดให้เปลืองเวลาหรอก ถ้านายกกล้าไปตระกูลเชียจริง ฉันค่อยฉีกหน้ากากของนายให้ทุกคนได้เห็นธาตุแท้ของนาย!” หลังจากคิดได้เช่นนี้ เงินข้ายเหวินก็เหมือนรู้สึกแย่น้อยลง จึงเดินผิวกปากออกไป

เมื่อเดินไกลออกมาแล้ว ฉินลู่พูดอย่างไม่พอใจว่า “คนผู้นั้นเป็นอะไรกับเธอกันแน่”

“เฮ้อ ฉินลู่ ทำไมนายดูท่าทางแปลกๆ เหมือนว่านายหึงฉันอยู่เลย” เชี่ยลู่มองฉินลู่อย่างแปลกใจ

“ฉิน...ฉันไม่ชอบหน้าคนผู้นั้น เลยอยากจะรู้จักเขาให้มากหน่อย!” ฉินลู่ไม่มีทางเลือก ผู้หญิงคนนี้คิดจะเสแสร้งไปถึงเมื่อไรกัน ให้เขามาเป็นไม้กั้นหมา ก็เพื่อปูทางไว้สำหรับอนาคตไม่ใช่หรือ ทว่าเธอกลับไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเขาถึงโกรธฉันหรือ

“ฉันก็บอกนายไปหมดแล้วนี่ แต่ถ้านายไม่เชื่อ ฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้” เชี่ยลู่จิ้มที่หลังของฉินลู่ “นายนะ มักทำให้ผู้หญิงเข้าใจผิดง่าย ๆ อยู่เรื่อยเลย มิน่าหลิว...”

หลิว¹? หลิว²? หลิว³?

ฉินลู่เกิดคำถามมากมาย

“ฉินหมายความว่า มิน่าถึงมีผู้หญิงมากมายที่ยอมอยู่เคียงข้างนาย” เชี่ยลู่เสียใจทีหลังแล้ว “นายว่าอยู่ดีๆ ทำไมฉินถึงไปขอให้นายมาเป็นไม้กั้นหมา”

ฉินลู่ยึดของใส่ในมือเชี่ยลู่ และสร้างท่าทำโกรธพรางพูดว่า “งั้นเธอก็ลองพูดมาหน่อยซิว่าเพราะอะไรถึงต้องเป็นฉิน”

“ก็เพราะเราสองคนเป็นพวกพ้องกันไง นายเข้าใจฉิน และฉินก็จะไม่คิดมาก แต่ถ้าไปขอให้คนอื่นช่วย ในใจฉินก็รู้สึกหนาวสั่นแล้ว” เชี่ยลู่คล้องคอฉินลู่พรางพูด

“เป็นแบบนี้เอง” ฉินลู่ดึงเชี่ยลู่ไปที่มุมหนึ่ง และพูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างแคะ “วันหนึ่งเธอก็ต้องแต่งงาน เธอจะเที่ยวไปขอให้คนอื่นมาเป็นไม้กั้นหมาทุกครั้งเลยเธอ”

¹ 流 อ่านว่า หลิว แปลว่า ไหล

² 刘 อ่านว่า หลิว หมายถึง แซ่หลิว

³ 留 อ่านว่า หลิว แปลว่า เหลืออยู่ หรือสงวนเอาไว้

เขารอให้เชี่ยลู่ยอมรับสิ่งที่คิดอยู่ในใจ

“อย่างไรเสียแล้วหนี่วก็เป็นเพื่อนรักของฉัน เธอไม่ถือสาเวลาที่ฉันมาขอให้นายช่วยเมื่อเกิดปัญหาหรือก ยิ่งไปกว่านั้นฉันดีกับนายขนาดนี้ เรื่องแบบนี้ยังงินายก็ควรจะช่วยกันสิ” เชี่ยลู่ดึงฉินลู่ “เรารีบไปกันเถอะ นายเก่งกาจขนาดนี้ ผ่านเรื่องราวมาตั้งมากมาย คงไม่ถูกจับได้ไ้ได้ง่ายๆ หรือก”

“แน่นอนอยู่แล้ว ภรรยาจำ” ฉินลู่โผล่ออกมา

“นะ...นายเรียกฉันว่าอะไรนะ” เชี่ยลู่ทิ้งจนตัวแข็งทื่อและปล่อยมือฉินลู่

“แสดงละครไ้ ต้องสวมบทบาทตั้งแต่ตอนนี้ ไม่งั้นเธอนึกว่าฉันเป็นเทพเซียนรึไ้ ถึงบอกว่าเปลี่ยนสถานะก็เปลี่ยนได้ทันที” ฉินลู่ตอบอย่างเป็นธรรมชาติ

“ถึงแบบนั้นก็ไ้ไม่เห็นต้องเรียกว่าภรรยาเลย ไ้ได้แต่งงานกันสักหน่อย นายเรียกฉันว่า...ลู่ลู่แล้วกัน” เชี่ยลู่คิดไปคิดมาแล้วพูด

คนทั้งสองมาถึงตระกูลเชี่ยอย่างรวดเร็ว

ห้องโถงใหญ่ตระกูลเซีย

มีคนสองคนมาต้อนรับฉันลู่

ผู้ชายวัยกลางคนสวมชุดสีเทาชื่อเซียเจียจี เป็นคุณพ่อของเซียลู่ ส่วนนางถึงถึงที่มีรอยยิ้มเหยียดหยามบนใบหน้าตลอดเวลาของคุณแม่ของเซียลู่

จะว่าไปแล้ว ฉันลู่กับหลิวจิ้งลั่นเคยมาที่ตระกูลเซียว่าตอนนั้นสองคนนี้ไม่อยู่ จึงนับว่าเป็นการพบกันครั้งแรก

นางถึงถึงมองสำรวจฉันลู่ แล้วพูดกับเซียลู่ “ดูทำตัวเข้าสี ชอบทำเรื่องเหลวไหลอยู่เรื่อย”

“คุณแม่ นั่นมันเป็นเมื่อก่อน ตอนนี้หนูไม่ได้สวมชุดตำรวจแล้วนะคะ!” เซียลู่เข้าไปดึงมือของนางถึงถึงแล้วพูดจาออกอ้อน เธอเองก็เป็นแบบนี้เฉพาะตอนที่อยู่กับพ่อแม่เท่านั้น

“เอ่อ...คุณลุงคุณป้า ผมรู้มาว่าพวกคุณชอบสิ่งนี้ ก็เลย...” ฉันลู่ยื่นของขวัญให้เซียเจียจี

บทที่ 927 ปัญหาของนั้วนาง

“แค่มาก็ดีใจแล้ว ยังพกของขวัญมาด้วยอีกเธอ” เชียเจียจี้ยื่นมือไปหมายจะรับไว้ แต่กลับได้ยินเสียงกระแอมกระไอ เขาจึงมองไปทางหानถึงถึง มือก็ค้างอยู่กลางอากาศทันที เขาคนนี้มีจุดเด่นที่สุดก็คือกลัวภรรยา

หานถึงถึงพูดด้วยท่าทางกระแนะกระแหน “ของแพงขนาดนี้ เกรงว่าเราคงรับไว้ไม่ได้”

“เอ่อ...คุณแม่ เขา...เขาเป็นคนที่หนูชอบ เขาชื่อ...”
เซียลู่ชี้ฉินลู่

หานถึงถึงพูดตัดบทเซียลู่ “ลูกนี่ช่างเหลวไหลจริงๆ” เธอมองฉินลู่แล้วพูดต่อ “นายเองก็อย่าถือสาไปเลย ลูกสาวคนนี้ของฉินนะ ปกติมักชอบทำตัวโง่เงา เธอบอกว่าชอบ ก็เพราะมองว่านายเป็นพวกพ้องคนหนึ่ง นายเองก็คงคิดเหมือนกันใช่ไหม”

“คุณป้า ผมชอบลู่ลู่จริง ๆ ครับ ถ้าไม่มีเธอ ผมคงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้” ฉินลู่พูดยังจริงจัง

“เอ่อ...ลู่ลู่ชอบทำตัวเหลวไหล เธอมีคู่หมั้นอยู่แล้ว อีกฝ่ายก็จะมาที่นี้เหมือนกัน เกรงว่าต่อไปคงล้อเล่นแบบนี้กับนายไม่ได้แล้วละ” หานถึงถึงมองไปยังหน้าประตู เธอกำลังบอกเป็นนัยให้ฉินลู่กลับไปได้แล้ว

เงินข่ายเหวินกับผู้ชายที่มีเคราขาวเดินเข้ามา

ผู้ชายเคราขาวมีนามว่าหวาอิง เป็นปรมาจารย์สัถยาของตระกูลเงิน

ครั้งนี้เงินข่ายเหวินพาหวาอิงมาด้วย เพราะอยากให้พ่อกับแม่ของเซียลู่เชื่อมั่นในยาลูกกลอนและได้เห็นความจริงใจของเขา

“ภรรยาจ๋า เธอ...” เซียเจียจี้สีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย เต๋าว่า ภรรยาตนคงวางแผนมาก่อนล่วงหน้าแล้ว แต่การทำเช่นนี้ แวกก็ลำบากใจแฉะสิ

ห่านถึงถึงจ้องเซี่ยเจียจี้เซมึง ความหมายนั้นราวกับกำลังพูดว่า จะยอมยกลูกสาวให้คนที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าได้อย่างไร ให้คบหากับคุณชายที่รู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดีไม่ดีกว่าหรือ

“เงินข่ายเหวิน นายหมายความว่ายังงี้!” เซี่ยลู่เริ่มโมโหแล้ว คนผู้นี้จงใจมาเพื่อขัดขวางพวกเธอเป็นแน่

“ลู่ลู่ เธอเองก็เลิกเล่นละครได้แล้ว คนผู้นี้เธอเป็นคนหา มาช่วยแสดงเป็นแฟนเท่านั้น ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ร้านนั้น เขายังไม่มีเงินจนเธอต้องเป็นคนจ่ายเองไม่ใช่หรือไง” เงินข่ายเหวินเข้าใจเรื่องนั้นผิด

“พวกนายรู้จักกันหรือ” เซี่ยเจียจี้ยิ่งเล็กน้อย

“รู้จักกันก็ดี ที่แท้เป็นแบบนี้เอง ในเมื่อมันเป็นเพียงการแสดง จันทอไปลู่ลู่แต่งงานกับข่ายเหวิน เราจะเชิญนายมาร่วมงานด้วย และถ้านายไม่ถือสา จันทอนนี้นายก็อยู่ต่อได้” ห่านถึงถึงมีสีหน้ารับแขกขึ้นเล็กน้อย

“พ่อแม่ หนูไม่ได้ล้อเล่นนะคะ หนูชอบเขาจริงๆ และเราสองคนก็ทำอย่างนั้นกันแล้วด้วย หนูจะอยู่กับเขาค่ะ” เซี่ยลู่เท

หมดหน้าตัก อย่างไรก็ตามเสียถ้าเธอต้องแต่งงานกับเงินชายเหวิน เธอขอไปตายเสียยังดีกว่า

“ลูกเป็นหญิงสาว จะมาพูดจาแบบนี้ไม่ได้นะ” หานถึงถึง ผลักเขี่ยลู่ออก และรีบพูดกับเงินชายเหวิน “ชายเหวิน นายเอง ก็รู้ว่าเธอไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น เธอมักจะชอบโกหกอยู่เรื่อย”

“ผมรู้ครับ อย่างไรก็ตามเสียก็ล้วนเป็นเรื่องโกหก ผมไม่ถือครับ ผมชอบความจริงใจและตรงไปตรงมาของลู่อู่นะครับ” เงินชายเหวิน พูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

เขี่ยลู่ออกแล้ว ใครต้องการความใจกว้างของนาย มิทราบ เธอแอบดั่งชายเสื้อของฉินลู๋ เดิมที่รู้สึกว่าฉินลู๋มีฝีมือ ถึงได้พาฉินลู๋มาด้วย แต่ไหนเลยจะรู้ว่าฉินลู๋ไม่ยอมพูดแม้แต่คำเดียว แบบนี้จะทำให้คนอื่นเชื่อได้อย่างไร

ฉินลู๋โพล่งออกมา “ดูท่าว่าครั้งนี้พวกนายก็มาเพื่อพูด เรื่องนั้นเหมือนกัน แล้วพวกนายเอาอะไรมาด้วยล่ะ”

“คนผู้นี้ชื่อหวาอิง เป็นปรมาจารย์สภัดยาของตระกูลเงิน คุณลุงคุณป้า พวกคุณน่าจะรู้ว่าครั้งนี้ผมมาพร้อมกับยาทำลาย

ชีวิตจำกัดชั้นสร้างฐานรากชั้นเลิศ” เงินขายเหวินเปิดกล่องออก
ด้านในเป็นยาลูกกลอนสี่เหลี่ยมทองอร่าม!

ยาทำลายชีวิตจำกัดชั้นสร้างฐานรากชั้นเลิศนี้เรียกได้ว่า
เตรียมมาเพื่อตระกูลเซี่ยโดยเฉพาะ เซี่ยเจียจีเป็นผู้มีพลังการ
ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในตระกูลเซี่ย แต่กลับประสบกับสภาวะ
คอขวด ใช่ว่าพิเศษไปมากมาย และมีโอกาสในการตีฝ่าชั้นพลัง
แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สามารถบรรลุจากชั้นสร้างฐานรากระดับสูง
ไปสู่ชั้นสร้างฐานรากระดับสมบูรณ์ และมีหลายครั้งที่ใกล้ตีฝ่า
สำเร็จ แต่สุดท้ายกลับล้มเหลว และยาทำลายชีวิตจำกัดชั้นสร้าง
ฐานรากชั้นเลิศนี้มีโอกาสสูงที่จะสามารถช่วยเขาได้ คนรุ่นก่อน
ในตระกูลเขาก็เคยประสบกับสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน สุดท้าย
เมื่อได้ฟังพายาทำลายชีวิตจำกัดชั้นสร้างฐานรากชั้นเลิศก็ตีฝ่า
ชั้นพลังสำเร็จ

เซี่ยเจียจีลุกขึ้น ทำทางซาบซึ่งใจอย่างมาก นี่คือนยาลูก-
กลอนที่ตนเฝ้าคิดถึงคະນຶ່ງหาในทุกวันคืน

“เป็นยังไง ตอนนี้อยู่แล้วละสิว่าใครกันแน่ที่หวังดีกับลูก
จริงๆ” หานถึงถึงพูดอย่างลำพองใจ

ทุกคนพากันมองไปยังฉินลู่!

ถึงขั้นถูกเอาชชะอย่างราบคาบในชั่วพริบตาแล้ว คนผู้นี้
ยังมีหน้าร้องอยู่ที่นี้ต่ออีกหรือ

“คุณพ่อ นี่มัน...” เขี่ยลู่เองก็รู้ว่ายาลูกกลอนนี้สำคัญต่อ
คุณพ่ออย่างมาก เธออยากจะคัดค้าน แต่ก็หาเหตุผลที่เหมาะสม
ไม่ได้ เธอเข้าใจแล้วว่าถ้าตนไม่รับปาก ก็เท่ากับเป็นการแสร้ง

“นิ้วนางของนายเรียกเปลวเพลิงไม่ได้ แต่นายยังไม่รู้อีก
หรือ ว่าทำไมตัวเองถึงล้มเหลว” จู่ๆ ฉินลู่ก็พูดกับหวาอิง

“นิ้วนางอะไร! นายไม่เข้าใจหรอก ใครบอกนายกันว่าการ
สกัทยาจำเป็นต้องใช้นิ้วนาง” ฉินข่ายเหวินเป็นเพียงคนนอก
วงการ จึงรู้ไม่มาก ทว่าน้อยคนนักที่จะได้ยินเรื่องการสกัทยา
โดยใช้นิ้วนาง

เจ้าหมอนี่ไม่เรียนไม่รู้วิชาจริง ๆ แล้วยังมีหน้าพูดออกมา
อย่างอวดฉลาดอีก

“นะ...นายว่าไงนะ” สีหน้าของหว่าอิงกลับเคร่งขรึมอย่างมาก ชายหนุ่มคนนี้พูดออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หรือว่าอีกฝ่ายจะจริงจัง

“คุณหว่า แค่มองแวบเดียวก็รู้ว่าคนผู้นี้ไม่รู้อะไรทั้งนั้น อย่าได้ถูกเขาล่อลวงเอาได้ล่ะ” ในใจหว่านถึงถึงรู้สึกไม่พอใจ ยอดฝีมือสัปดาห์นี้เหมือนไม่เข้าใจว่าโลกนี้เป็นอย่างไร นึกไม่ถึงเลยว่าจะติดกับดักชายหนุ่มแบบนี้

นิ้วนางของฉินลุ่ปรากฏเปลวเพลิงโดยพลัน ตามด้วยนิ้วอื่นๆ ก็ล้วนมีเปลวเพลิงปรากฏขึ้นเช่นกัน มิหนำซ้ำยังเป็นปรากฏการณ์ที่นิ้วหนึ่งติดไฟ นิ้วหนึ่งดับไปอีกด้วย

หว่านถึงถึงมองอะไรไม่ออก แต่หว่าอิงไม่เหมือนเธอ

เขาแทบมองฉินลุ่เป็นดังบุคคลต้นแบบคนหนึ่งไปแล้ว ความสามารถในการสัปดาห์ของเขาเห็นว่าแข็งแกร่งมากแล้ว แต่ยังมีจุดอ่อนข้อหนึ่ง นั่นคือนิ้วนางของเขาไม่สามารถปล่อยเปลวเพลิงออกมาได้ อาจดูคล้ายว่าไม่ใช่ปัญหาใหญ่ แต่เมื่อขาดไป นิ้วหนึ่ง ไม่เพียงแต่ทำให้สัปดาห์ลูกกลอนได้จำนวนลดลง

ยิ่งกว่านั้นคือเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาฝีมือการสัปดาห์
ของเขาด้วย

นิ้วมือของฉินลู่ควบคุมเปลวเพลิงได้อย่างสมใจนึก เรื่อง
ฝีมือจึงยิ่งดูถูกไม่ได้แล้ว

“คุณหวา นี่นายหมายความว่ายังไง” ฉินข่ายเหวิน
สัมผัสได้ถึงความคิดปกติ รวากับหวาอิงคนนี้มีเจตนาร้ายต่อ
ชายหนุ่มผู้นี้เลย หรือว่าสองคนนี้จะรู้จักกัน

“ขอถามได้ไหมว่าคุณชื่ออะไร” หวาอิงประสานมือ และ
พูดด้วยความนอบน้อม

“ฉินลู่” ฉินลู่พูดเสียงเรียบ

“ฉินลู่เหรอ ที่แท้คุณก็คือฉินลู่!” หวาอิงพอได้ยินเรื่องราว
ของฉินลู่มาบ้าง หนึ่งในนั้นยังมีเพื่อนคนหนึ่งพูดถึงการสัปดาห์
เขาจึงคลายความสงสัยในทันที ฝีมือการสัปดาห์ของฉินลู่
เหนือกว่าเขา แบบนี้ก็นับว่าเป็นเรื่องปกติอย่างมาก

หวนถึงถึงกลับไม่เคยได้ยินชื่อนี้เลย

“ฉินลู่แล้วยังไง ก็แค่พอมือมีมือบ้างเท่านั้น เราไม่กลัวเขา
หรือ” เงินขายเหวินสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย เขาได้ยินเรื่องของ
ฉินลู่มาบ้างก็จริง แต่ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาลงมือต่อสู้ คนผู้นี้คงไม่
น่าจะทำอะไรุ่มมาม

“คุณฉิน ถ้าคุณมีเวลา ระบายช่วยชี้แนะฉันสักหน่อยจะ
ได้ไหม” หวออิงโค้งคำนับฉินลู่

“คุณหวา นี่นายหมายความว่ายังไง นายเป็นคนตระกูล
เงินนะ” เงินขายเหวินรู้สึกเหมือนถูกตบหน้า ทำแบบนี้แล้วเขา
จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

คนตระกูลเงินไม่หัวเราะเยาะคู่แข่งของเขา ยังพอว่า แต่
ท่าที่นอบน้อมแบบนี้ แม้แต่คุณพ่อของเขาก็ยังไม่ได้รับการ
ปฏิบัติเช่นนี้เลย

“เฮ้อ แม้แต่ตัวฉันก็ยังสกดยาลูกกลอนที่ยอดเยี่ยมขนาด
นั้นไม่ได้เลย ไม่ต้องเกรงใจกันขนาดนี้หรือ คนอย่างฉันจะไป
ชี้แนะอะไรนายได้” ฉินลู่ส่ายหน้าและพูดอย่างไม่คิดว่าเป็นแบบ
นั้น

“หา?” หวอชิงแย่งกล่องไป แล้วหยิบยาทำลายชีวิตจำกัด
ชั้นสร้างฐานรากชั้นเลิศออกมา ก่อนจะโยนลงพื้นแล้วเหยียบบี้
จนละเอียด “ไอ้ยานี้มันแค่ชี้หมา จะเอาไปเทียบกับยาของคุณฉันได้
ยังไงกัน”

ดบอียา

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 16

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》 Vol.16

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 16 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุชบาเหมันต์ : แปล จาก 天才校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 557 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุชบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7639-5